

Braine le Château 2004

Vestjes gewassen, alles goed voorbereid, 24 september 2004. En ...we zijn weer weg! Voor sommigen onder ons al voor de 4de keer. Zij zijn het duidelijk al gewoon. Dit jaar waren we met zijn negenen en 8 man (vooral vrouw eigenlijk) begeleiding. Wouter voelde zich vrij eenzaam tussen al zijn vrouwen maar werd gelukkig bijgestaan door Tim en Thomas.

We vertrokken weer aan de wei in Ranst. Voor Raf kon het niet snel genoeg gaan. Hij had zich al geïnstalleerd in de auto van Sofie en vond dat we konden vertrekken. Misschien had hij de bui, die ons te wachten stond, al zien aankomen en was dat nog niet zo'n slecht idee. Voor Fien en Caroline was het allemaal wat overweldigend, zij gingen dan ook voor de eerste keer mee en dan is dat best spannend. Hetzelfde gold trouwens voor Kristien, Dieuwke en Sofie die als begeleiding ook hun vuurdoop kregen. Kristien was al mee voorop gereden met Ingrid om onze maaltijd te bereiden. Ann, onze tweede kok, kwam immers pas later op de avond omdat ze nog moest werken. Ondanks het feit dat zij al een heel deel van ons materiaal mee hadden, was het toch nog proppen en duwen om alles geladen te krijgen! En dan vertrok de stoet: de auto van Kris met Bert, Fien, Caroline en Lut. Wouter met de jeep met de paarden en Cara, de hond, samen met Lieve. Dieuwke met Tim en Thomas die haar onderweg de nodige uitleg konden geven van wat ze van dit weekend mocht verwachten. Sofie en Lin met Raf en Tinne, al van in het begin (en tot het bittere einde) begeleid door het muziekcassetje van Tinne.

Deze keer hadden we een nieuwe combinatie van paarden bij: het werden Tonka en Noucca die de eer hadden ons te vergezellen. Noucca moest op het laatste nippertje Bol nog vervangen omdat hij niet voldoende hersteld was om ons avontuurlijk weekend al aan te kunnen.

Onderweg reden we in de gietende regen. En, ook al dachten we dat het niet erger kon, het regende steeds maar harder. We hadden de voorbije jaren al teveel geluk gehad met het weer.

Aangekomen op onze verblijfplaats moesten enkele slachtoffers in die regen de wei voor de paarden klaarmaken. Lieve, Lut, Thomas en Fien waren de dappere vrijwilligers om Lin te helpen. Zij konden zich al direct gaan omkleden daarna!

Dit was echter geen probleem aangezien ons lekker warm eten al op ons stond te wachten. Het was een gezellige drukte: wie moet er medicatie nemen? Hoe kunnen we Caroline haar stoel wat verhogen dat ze goed aan tafel kan? Waar is de bordrand voor Tinne? Hebben we al een foto getrokken? In welke valies zitten die pilletjes? Wat mag Raf drinken met zijn dieet?

Neen, Bert drinkt enkel water. Enz. enz. De start is altijd wat chaotisch, toch schijnt ieder zijn draai snel te vinden, ook onze nieuwelingen. Dit hebben ze te danken aan het feit dat diegenen die al langer meegaan hen met alle plezier mee goed opvangen. Raf herkent duidelijk de omgeving en...de Cd-speler. Hij heeft het best naar zijn zin. Laat de drukte maar aan hem voorbijgaan. Hij vond trouwens een goede CD van Spring die hij de rest van het weekend elke keer boven aan de stapel legde zodat deze gespeeld zou worden. Desnoods zette hij de vorige CD wel af.

We ruimen samen af en zoeken dan onze huisjes op. Het wordt immers al laat.

Caroline en Tinne mogen samen slapen. Zij zijn beiden zo gefascineerd in mekaar dat er van slapen aanvankelijk niet veel in huis komt. Caroline mag nog een liedje zingen voor het slapen gaan en Tinne vindt dit super. Daarna was het de bedoeling dat ze stil zouden zijn maar daarvoor was het allemaal veel te spannend. , druk doende in haar gebarentaal en vrolijk lachend, en Caroline maar tateren en nadenken hoe anders de wereld van Tinne was dan de hare. Kristien is er op de duur maar gaan bijzitten om haar hersentjes stil gelegd te krijgen. Bert had weer zijn privévertrek. Zo kon hij rustig nog wat roepen zonder anderen te storen (alleen Kris en Wouter maar dat was zo erg niet). Met de gepaste muziek op de achtergrond, genoot hij duidelijk van zijn bed en wist dat er hem weer heel wat te wachten stond dit weekend.

Tim, Thomas en Raf deelden de jongenschalet. Dit waren 3 routinés en dat was eraan te zien. Tim en Thomas trokken hun plan met de inrichting en hielden tegelijkertijd een oogje op Raf. Raf nestelde zich in zijn bed zoals we van hem gewoon zijn, met zijn laken tot over zijn hoofd en af en toe eens olijk komen piepen. En die pamber...vergeet dat maar; die steken we ver weg onder bed!

Bij de meisjes liep alles ook gesmeerd. Fien, Lieve en Lut waren vlug geïnstalleerd en zoals het hoort in een meisjeschalet werd er nog heel wat afgetaterd. Ook voor Fien zat het duidelijk goed vanaf het begin.

En als je nu gedacht had dat Tinne en Caroline wel wat langer zouden slapen...vergeet het maar. Dieuwke en Lin waren de gelukkigigen die in hun chalet sliepen en ze werden al vroeg gewekt door Caroline die Tinne al wou helpen aankleden.

Nu, ze hadden gelijk. Het regende niet meer en we moesten er van profiteren.

Nog even pauze voor het ontbijt terwijl we wachtten op de laatste die zich moesten klaarmaken. Thomas had zich al bij Bert gezet die dit best kon appreciëren. Bert mocht nog even liggen alvorens we aan onze tocht begonnen.

Voor het ontbijt hadden we de tafel anders gezet want de lange tafel van de avond tevoren was toch niet praktisch. Iedereen at alsof hij dacht de rest van de dag geen eten meer te krijgen.

En Cara...zij rustte nog wat uit en was benieuwd wat haar te wachten stond. Ook voor haar was het de eerste keer dat ze mee ging. De vorige jaren was Satchmo mee geweest, de hond van Wim en Hilde. Cara genoot van de aandacht die ze van iedereen kreeg en beloofde haar rol dit weekend goed te vervullen. En als er dan af en toe nog een restje kaas te verdelen was, dan was dat ook meegenomen!

De paarden werden klaar gemaakt. Tinne en Bert werden goed vastgemaakt in hun rolwagen, kwestie van onze woelige paadjes te overleven! We spraken af dat we dit jaar niet zouden picknicken in het bos. We gingen het lot niet teveel uitdagen. Het was nu wel goed weer maar of dat de hele dag zou blijven duren, was niet zo zeker.

Het vertrek was even woelig. Tonka stond op Kris haar teen en verdraaide zich dan. Kris wou haar blijven vasthouden omdat Raf er al op zat en viel op de grond. Raf vond dit best lachwekkend. Hierop schrok Noucca en stijgerde. Goed dat Wouter haar stevig vast had. Dan maar eerst vertrokken zonder kinderen op de paarden totdat de rust gegarandeerd was. In het bos gekomen mochten Lieve en Raf de spits afbijten. De paarden hadden een goed tempo waardoor de achterhoede bijna niet kon volgen. Caroline kroop maar al op Thomas zijn rug. Ze was natuurlijk moe na zo'n korte nacht. Wanneer Thomas te moe werd, was Kristien het slachtoffer. Tim ontfermde zich over Cara.

Dieuwke en Kristien hadden hun handen vol met Bert en zijn rolwagen. Blijkbaar was het onderstel dat we speciaal hadden meegenomen voor onze tocht door de bossen, toch niet zo ideaal meer. Kristien, die eerst nog dacht dat het wel luxesituatie was, met zoveel begeleiding op stap, trok haar woorden al snel terug.

Daarna was het de beurt aan Caroline en Lut. Hoewel Caroline Lady gewoon was, lukte het perfect met Tonka. Lut had de laatste tijd ook thuis met Noucca gereden dus dat verliep probleemloos. Ondertussen was er nog een andere merkwaardige wissel gebeurd: Fien had zich ontfermd over Cara ! En dat nog wel terwijl ze tevoren een grote angst van honden had. Ze had er zelf voor gekozen. De volgenden waren Thomas en Tinne. Voor Thomas was Noucca nog redelijk nieuw maar dat was voor hem geen zorg. Tinne en Tonka zijn al langer compagnons en ondanks de weinige slaap, zat ze stevig op het paard. Onderweg kwamen we nog verschillende groepen van een Franstalige jeugdbeweging tegen die een bosspel speelden. Zij gingen vriendelijk opzij voor ons, waarop Tim beleefd zijn beste Frans boven haalde: "Merci"!

Caroline profiteerde van de rolstoel die vrij gekomen was.

Toen Tim en Fien aan de beurt waren, kwamen we nog aan een leuk pad voor de rolstoelen. Tinne besloot hier maar gezwind naar beneden te stappen, terwijl Bert best genoot van het geknoei aan zijn rolstoel.

Fien mocht nog eens terug zonder zadel rijden, dat was weer even wennen. En Tim nam Noucca ter hand. Die twee kenden mekaar de laatste tijd ook goed. In de piste had hij er al uitstekend mee gereden.

En Bert? Hij mocht als laatste op het paard maar onze fotograaf geraakte blijkbaar niet op tijd vooraan om foto's te trekken. De klassieke fotografen waren nu ook allemaal bezet. Lin zat met Bert op het paard terwijl Kris Tonka vasthield en Wouter ontfermde zich over Noucca. Het was weer even wennen om Bert op het paard te krijgen want thuis zijn we nu de opstapplaats gewoon. Voor Bert echter geen zorg.

Terug aangekomen in Colipain werden de paarden terug op de weide gezet. En, was het jullie ook opgevallen? We waren onze vestjes vergeten voor onze uitstap. Het heeft er wel voor

gezorgd dat de foto's niet teveel reflecteerden maar zondag zouden we toch trachten ze niet te vergeten. En...we bleven de hele tijd droog.

Er werd gegeten in ons huis. Croque monsieur! Een nieuw recept dat Bert wist te appreciëren, ofwel had hij zo'n honger gekregen van zijn ritje!

Ieder kreeg daarna de tijd om zich te amuseren met zijn geliefkoosde bezigheid: puzzelen, muziek luisteren, luieriken, lezen, electro spelen of...charcuterie pikken in de keuken. Raf had ontdekt dat zijn dieet toch niet zo leutig was altijd en dat hij hier zelf enig initiatief in kon nemen. Eens hij door had dat dit eigenlijk toch echt niet mocht, vond hij niets leuker dan de geniepigaard uithangen. Hij heeft er echt veel plezier aan beleefd; zo kenden we hem nog niet. Ook hij wordt puber natuurlijk.

En we hadden nog werk te doen: de plakkatens uit de piste moesten herschilderd worden want de tekeningen die we vorig jaar zo mooi gemaakt hadden, waren door de regen serieus verbleekt. Ondertussen was Tim in de keuken druk in de weer met de lang beloofde taart te maken. Raf herkende de wasco's van vorig jaar die zo leuk kraakten tussen je vingers! Hij maakte een nieuwe place-mate, net als Lut en Tinne, die samen met Sofie haar kunsten tevoorschijn toverde. De place-mate van enkele jaren geleden was immers rotversleten maar mocht niet weg voor hij vervangen was. Goede herinneringen aan onze weekends doe je niet zomaar weg natuurlijk! Fien en Lin plastificeerden de foto's van de letters van de piste zodat we daar ook spelletjes mee kunnen doen met het paardrijden. Een geduldwerkje! En Thomas vond dat hij nog een handje moest toesteken in de keuken met het avondeten, anders kwam er misschien niets meer van! Bert genoot van alle drukte van op zijn ligplaats en kreeg U2 als extra attractie. Zolang Raf Spring er niet tussen foefelde natuurlijk.

Het dessert was uitstekend en iedereen wou het recept van Tim wel eens uitproberen. Ingrid had voor Raf een taart gemaakt die er net hetzelfde uitzag maar die wel aan zijn dieet voldeed. Raf zag dit wel zitten.

De kleintjes kregen op tijd hun pyjama aan en mochten nog wat lezen en dan...bed in. Deze keer vielen Caroline en Tinne wel op tijd in slaap. Lut kwam op het geweldige idee om bloemen te knutselen van onze servietten en die in het midden van de tafel te gooien als versiering. Weldra was iedereen vertrokken: de een was al wat handiger dan de ander maar we hielden er toch een mooi versierde tafel aan over die de volgende morgen met het ontbijt nog dienst kon doen.

Chocoladebroodjes, pistolekes, croissants ...je kon het zo gek niet bedenken of het stond op onze ontbijttafel. Voor Raf waren er zelfs speciaal pannenkoeken gebakken want hij mag die broodjes niet eten. Caroline was duidelijk nu goed wakker want ze liet ons nog een extra dansje zien met een mooie bloem in haar haar.

Opnieuw werden de paarden klaar gemaakt en deze keer konden we iets rustiger vertrekken.

Hoewel...in het bos kwamen we nu weer de ene mountainbiker na de andere tegen. Gelukkig waren ook zij erg vriendelijk en passeerden ze ons met de nodige rust om de paarden niet te laten schrikken. We waren wel tevreden dat we nu onze vestjes niet vergeten waren. Hoewel de foto's het niet laten vermoeden, scheen het zonnetje zelfs. Het bos was prachtig. Bert kreeg de kans om te kiezen of hij nog eens wou rijden en maakte op niet mis te verstane manier duidelijk dat hij ook een 2de beurt wou. Vorig jaar was hij de 2de dag te moe maar deze keer wou hij zijn kans niet missen. Kristien was de enige van de begeleiding die

nog niet op een paard had gezeten, dus zij mocht ook eens proberen. Wat zullen haar dochters jaloers zijn. Dieuwke en Sofie zijn alle twee volleerde ruiters dus voor hen was dat niet nieuw.

Terug in Colipain gekomen was Wim al druk bezig met de barbecue. Hij had beloofd te komen helpen tegen dat de ouders kwamen. Het was een leuk weerzien. Lieve vertrok wat vroeger want zij moest nog gaan werken 's avonds in een bejaardentehuis. Dat heb je met kinderen die groot worden natuurlijk! Zij zou onze receptie moeten missen die weerom buiten kon doorgaan in een warme herfstzon. Tinne was voor de verrassing omgetoverd tot punker, een nieuw begrip in haar gebarentaal dat tot hiertoe nog onbekend was, denk ik. Haar broertje vond het er maar gek uitzien. Het zusje van Caroline had ons allemaal een scoubidou in de hand gegeven waardoor iedereen weer aan het knutselen was. Het leek wel een crea-paarden-weekend.

Er werd goed gesmuld en er was natuurlijk weer veel te veel.

Stilaan werd alles ingepakt en vertrok iedereen naar huis en het is zoals Lut zei: "het is niet eerlijk dat we nu weer een heel jaar moeten wachten op het volgende weekend!"

We kunnen er alvast naar uitkijken want het was weer voor iedereen geslaagd.

We danken onze sponsors die dit weekend mee mogelijk maakten:

- Kiwanis Malle die dankzij hun geldelijke steun ervoor gezorgd hebben dat we dit weekend hebben kunnen aanbieden.
- Verzekeringen Van Olmen die onze extra reisverzekering voor dit weekend gratis bezorgde.